

Z ustanovení § 12, odst. 1 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. plynie, že ustanovenia § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914 byly modifikované potiaľ, že sa so zahájením trestného pokračovania proti ktorejkoľvek zodpovednej osobe spojily účinky zastavenia premlčania proti všetkým ostatným zodpovedným osobám, kdežto podľa § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914 zahájenie trestného pokračovania pretrhovalo premlčanie.

Ustanovením § 12 zák. č. 124/1924, resp. § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., bola rozšírená ochrana urazeného, aby zabránené bolo premlčaniu v prípadoch, kedy trestné pokračovanie bolo zahájené proti nepravému vinníkovi alebo priesľah pokračovania nastal nesprávnou nomináciou autora, a v premlčacej lehote nemohol byť pravý vinník vypátraný (motivy). Pre prípady však, ako je súdený prípad, kedy bolo trestné pokračovanie pre trestné činy proti zákonu o ochrane cti tak proti zodpovednému redaktorovi ako aj proti autorovi už zavedené — iné osoby neľze podľa § 1, odst. 2 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a § 1, odst. 2 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. stíhať — platia pre zavedené už trestné pokračovanie všeobecné predpisy trestných zákonov, to je pri tlačových deliktach § 48, odst. 3 zák. čl. XIV:1914 (v historických zemiach § 40 zák. č. 6/1863 r. z., viď rozh. 4240 Sb. n. s.). Zásada nedeliteľnosti, v tomto ustanovení tlač. zákona vyslovená, nebola by ustanovením § 12 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. a § 6 vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. zrušená, ale naopak ešte zosilnená a zostala v platnosti. Tá okolnosť teda, že proti obžalovanému E. D. nebolo v dobe od 14. novembra 1932 do 26. augusta 1933 učinené žiadne usnesenie alebo opatrenie súdu v smysle § 108 tr. z., nemala za následok premlčanie trestného činu proti E. D., pretože v tejto dobe byly proti zodpovednému redaktorovi učinené opätovné opatrenia súdu za účelom vypátrania jeho pobytu, bez toho že by medzi jednotlivými opatreniami súdu uplynula šesťmesačná premlčacia lehota v § 13 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. ustanovená. Vrchný súd sa tedy mýlil, keď vyslovil, že dotyčne obžalovaného E. D. uplynula premlčacia lehota v § 13 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. označená bez pretrhnutia, lebo opatreniami súdu učinými proti zodpovednému redaktorovi J. V. bolo v smysle odst. 3 § 48 tlač. zák. pretrhnuté premlčanie aj proti autorovi E. D.

Čís. 5404.

V případech poslední věty odst. 1 § 40 tisk. zákona dlužno za úkony přerušující promlčení považovati veškeré úkony vyšetřovací a vyhledávací, sloužící k tomu, aby bylo v řízení zahájeném proti obviněnému řádně pokračováno, tedy obeslání obviněného a svědků, jejich výslechy, i opatrování spisů, urgování spisů jiným soudům zapůjčených a pod.

Aby úkony těmi bylo přerušeno promlčení, vyhledává se vždy, by směřovaly k pokračování v zahájeném řízení, o něž právě jde. Zaslání spisů jinému soudu k jiné trestní věci nelze považovati za úkon pokračovací v tomto smyslu.

Nejde o jednotné hlavní přelíčení ve smyslu § 273 tr. ř., bylo-li líčení odročeno na neurčito, na delší dobu (po soudních prázdninách), za účelem provedení nových průvodů.

(Rozh. ze dne 21. října 1935, Zm I 652/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 30. dubna 1935, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 2, 3, 4 zák. o ochraně cti (č. 108/1933 Sb. z. a n.).

Z d ů v o d ů:

Rozhodným v této věci je, nastalo-li podle § 40 zák. o tisku promlčení zažalovaných trestných činů či nikoliv. Stížnost tu vytýká s hlediska zmatku podle § 281, č. 9 b) tr. ř. jednak, že žádost okresního soudu v Táboře o zaslání spisů ze dne 19. října 1934, která došla krajskému soudu v Táboře 25. října 1934 a byla vyřízena dne 10. ledna 1935, byla soudním úkonem promlčení přerušujícím, jednak, že líčení odročené tvoří s přelíčením novým, později nařízeným, jeden jediný celek, že odročení líčení je pouze technickým opatřením a že proto není třeba, když bylo přelíčení odročeno, činit návrh na pokračování v řízení.

Než stížnost je neodůvodněná. Podle jasného znění § 40 tisk. zák. dlužno v případech poslední věty odstavce 1. § 40 tisk. zák. za úkony promlčení přerušující považovati veškeré úkony vyšetřovací a vyhledávací, sloužící k tomu, aby v řízení zahájeném proti obviněnému bylo řádně pokračováno, tedy úkony záležející v obeslání obviněného neb svědků, jich výsleších, avšak i v opatrování spisů, urgování spisů jiným soudům zapůjčených a pod. Podmínkou těchto úkonů, má-li jimi býti promlčení přerušeno, je však vždy a jediné, by směřovaly k pokračování v zahájeném řízení, o něž právě jde. Zaslání spisů těchto jinému soudu k jiné trestní věci nelze přirozeně považovati za úkon pokračovací v trestní věci proti obviněnému vedené. Za úkon takový však bylo by považovati žádost za vrácení takto zapůjčených trestních spisů neb urgování jich vrácení.

Nelze proto považovati za úkon promlčení přerušující žádost okresního soudu v Táboře o zaslání spisů ze dne 19. října 1934, která došla krajskému soudu v Táboře 25. října 1934 a byla vyřízena dne 10. ledna 1935, neboť úkon ten nesměřoval k pokračování v řízení zahájeném pro tiskovou urážku proti obviněnému a neměl za účel pokračování v této trestní věci. Dlužno proto vzíti za počátek lhůty promlčecí den 23. srpna 1934, kdy byly krajským soudem trestním v Praze vráceny spisy souzené trestní věci se týkající krajskému soudu v Táboře, neboť zaslání spisů těch do Prahy mělo za účel, by zástupce soukromého žalobce mohl do spisů nahlédnouti, tedy úkon směřující k pokračování v konkrétním trestním řízení — tiskovém.

Podle § 273 tr. ř. lze líčení přerušené považovati za jednotný celek s pokračováním v líčení pouze tehdy, když lze ihned opatřiti nové průvody, neb kde jde o krátké přerušování líčení k nutnému zotavení osob při něm účastněných, tedy pouze tehdy, kdy běží o krátké přerušování. Takový celek však tu dán není, když bylo líčení odročeno, jako v tomto případě dne 12. června 1934 na neurčito, na delší dobu až po soudních prázdninách a za účelem provedení nových průvodů, kde by přirozeně při novém hlavním přelíčení za účelem osvěžení paměti soudců bylo třeba výsledky dosavadního řízení rekapitulovati. Odročením přelíčení dne 12. června 1934 nastalo údobí nové. V této době pak byly provedeny úkony směřující k provedení důkazů v této trestní věci pouze dne 18. června, — — — — Po 23. srpnu 1934 byl první úkon směřující k pokračování v trestním řízení k žádosti soukromého žalobce ze dne 21. března 1934 předsevzat teprve 23. března 1935 tím, že byly krajským soudem v Táboře vyžádány zpět spisy této trestní věci se týkající od okresního soudu v Táboře. Nebylo tudíž v trestním řízení pokračováno po dobu delší než 6 měsíců a nastalo tudíž promlčení podle § 40 tisk. zák.

Čís. 5405.

Pro posouzení, zda jde o dovoz či o dopravu cizozemského tiskopisu u pachatele v tuzemsku nalezeného, je důležité zjistiti, zda se tiskopis, o nějž jde, dostal do držby pachatelovy již v cizozemsku či teprve v tuzemsku. V prvním případě možno dovozovati, že pachatel tiskopis do Československé republiky dovezl, v druhém — dostal-li se tiskopis do jeho držby na jiném místě, než kde byl později u něho nalezen — že jej v tuzemsku dopravoval.

(Rozh. ze dne 21. října 1935, Zm I 898/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Čes. Lípě ze 6. června 1935, pokud směřovala proti výroku zprošťujícímu obžalovaného podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 18, odst. 3 zák. č. 126/1933 Sb. z. a n., spáchaný přestoupením zákazu dovozu cizozemských časopisů, jakož i dopravy cizozemských časopisů »Neue Illustrierte Zeitung« ze 16. srpna 1934, »Illustrierter Beobachter« z 18. března 1933 a z 25. března 1933; jinak zmateční stížnosti vyhověl, rozsudek soudu první stolice v ostatních zprošťujících výrocích zrušil jako zmatečný a vrátil věc soudu nalézacímu, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný zproštěn podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 18, odst. 3 zákona ze dne 10. července